

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci

žalobce:

██████ V ████████ Š ████████ narozený ████████
bytem Česká 96, 434 01, Most
zastoupený JUDr. Tomášem Chramostou, advokátem
sídlem Kadaňská 3550, 430 03 Chomutov

proti

žalované:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti,
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2 – Nové Město

o zaplacení 624 155 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 98 458 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 1. 11. 2019 do zaplacení ve výši 9,75% ročně, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobci částku ve výši 525 697 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 9,75% p.a. od 1. 11. 2019 do zaplacení, se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **14 968,70 Kč** k rukám právního zástupce žalobce, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 1. 11. 2019 domáhá po žalované náhrady nemajetkové újmy s odůvodněním, že usnesením policejního orgánu Policie České republiky, Správa Severočeského kraje v Ústí nad Labem ČTS: [REDAKCE] ze dne 8. 3. 2006 bylo zahájeno trestní stíhání několika obviněných, mj. i žalobce pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1) a 2a), b) trestního zákona. Dále popsal průběh trestního řízení s tím, že rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. [REDAKCE] dne 25. 4. 2016 byli obžaloby zproštěni. Usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. [REDAKCE] ze dne 25. října 2018 byl rozsudek zrušen a trestní stíhání všech obviněných bylo zastaveno. Od 8. 3. 2006, kdy bylo vyhotoveno usnesení o zahájení trestního stíhání do října roku 2018, po dobu 12 let a 7 měsíců, trvalo trestní stíhání žalobce, a to i přesto, že se jednalo o přečin s horní sazbou na 3 roky. Tato ojedinělá doba v dějinách soudnictví je zjevně způsobena činností soudu I. stupně, která je dopodrobna zadokumentována v žádosti pro žalovanou. Žalobce byl po uvedené dobu nucen se bránit a prosazovat svá práva a žít po celou dobu v právní nejistotě, když byl neustále s ohledem na nerozhodnost soudu vystavován možnosti odsouzení, což je vzhledem k charakteru celého případu velice frustrující a běžný život omezující, velmi zatěžující zejména velmi zatěžující zejména psychiku poškozeného a měl tak vliv nejen na jeho osobní a rodinný život, ale též na ten pracovní. Žalobci tato doba způsobila komplikace jak v pracovním, tak i osobním životě, věc byla mediálně známá, prvotní zprávy se objevují již v prosinci roku 2006. Žalobce byl po dobu 12 let a 7 měsíců v právní nejistotě, tato nejistota je zjevně život zatěžující, žalobce byl poškozen ze shora uvedených důvodů velkým tlakem, a to pouze vinou velice nestandardního postupu orgánů činných v trestním řízení. Žalobce pak žádá částku 20 000 Kč za jeden rok trvání řízení, za první dva roky částku poloviční. Dále navrhnul procentuální navýšení, a to o 40%, neboť se jednalo o běžně projednávanou kauzu soudu, dále o 50% z důvodu toho, že to byly orgány činné v trestním řízení, kdo zaviniily celkovou délku řízení a dále o 40%, a to z toho důvodu, že se jednalo o trestní stíhání, které mělo zvýšený význam řízení pro žalobce a dále o 20% s tím, že řízení bylo vedeno po celou dobu před soudem I. stupně, kdy před soudem II. stupně bylo konáno vždy v neveřejném zasedání.
2. Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku ke dni 30. 4. 2019, dále popsala průběh řízení vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE]. Celková délka řízení ve vztahu k žalobci činila 12 let a 8 měsíců. Trestní stíhání probíhalo 3x před soudem I. stupně, dále 3x před soudem odvolacím. K odvolání státní zástupkyně odvolací soud usnesením soudu I. stupně zrušil, věc vrátil státní zástupkyni k došetření. Po opětovném podání obžaloby soud I. stupně rozsudkem obžalované zprostil obžaloby. K odvolání státní zástupkyně odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení pro nedostatečná skutková zjištění. Druhý zprošťující rozsudek odvolací soud opět zrušil a trestní stíhání zastavil z důvodu promlčení. V řízení byly shledány průtahy v řízení před soudem I. stupně od 10. 3. 2011 do 3. 4. 2013 a od 2. 7. 2014 do 11. 9. 2015, celková délka řízení je nepřiměřená. Řízení bylo složité zejména po právní i skutkové věci, bylo posuzováno, zda došlo ke spáchání trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle ustanovení § 255a odst. 1, odst. 2 písm. a), b), trestního zákona při prodeji akcií 13 obžalovanými zastupiteli, bylo nutné vyřešit značné množství důkazů, obžalovaní nespolupracovali. Stížnost na průtahy ani návrh na určení lhůty k procesnímu úkonu žádný z obžalovaných nepodal. Postup soudu urgovala toliko státní zástupkyně. V předmětné věci byl žalobce jedním ze 13 obžalovaných členů Rady,

resp. [REDAKCE] vůči nimž bylo vedeno trestní stíhání. Žalobce odmítl vypovídat v rámci přípravného řízení, také při hlavním líčení. Hlavních líčení se nezúčastnil, souhlasil s projednáním věci bez své přítomnosti. Stížnost na průtahy, ani návrh na určení lhůty k procesnímu úkonu nepodával. Po zastavení řízení z důvodu promlčení žalobce netrval na projednání věci. Sám žalobce návrh na zastavení trestního řízení pro promlčení v době, kdy k němu došlo, také nepodával. Sám žalobce projevoval k předmětnému řízení extrémní nezájem, a to ve shodě s ostatními obžalovanými, kteří v řízení postupovali shodně a sdíleli tak společně újmu ohledně výsledku věci, avšak tato újma byla v dané věci minimální, když stejně tak jak soud I. stupně projevoval zjevnou neochotu se věcí zabývat, když se v řízení dopouštěl průtahů, přičemž zároveň odmítal provádět důkazy s poukazem na rychlost a hospodárnost řízení a právě v důsledku průtahů na jeho straně došlo k promlčení trestně právní odpovědnosti žalobce. Žalobce nenesl újmu spočívající v obavě o uložení případné povinnosti k náhradě škody, když poškozené Město [REDAKCE] bylo rovněž ve věci pasivní, opakovaně odmítlo se připojit se svým nárokem na náhradu škody do adheze, ačkoliv Vrchní soud v Praze ve svém usnesení č. j. [REDAKCE] dne 30. 10. 2008 konstatoval, že obvinění při plnění důležité povinnosti opatrovat a spravovat cizí majetek si neopatřili veškeré materiály, potřebné pro zodpovědné rozhodnutí o případném prodeji akcií, jejich případná občanskoprávní odpovědnost není vyloučena. Žalovaná dospěla k závěru, že celková délka řízení je 12 let a 8 měsíců. Otázku přiměřenosti délky předmětné věci je třeba posoudit v souladu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, k tomu rozsudek Hartman proti České republice ze dne 10. července 2003. Odkázala na konstantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Uvedla, že trestní řízení probíhalo před dvěma stupni soudní soustavy, po dobu 12 let a 8 měsíců. Soud I. stupně ve věci rozhodoval 3x, odvolací soud 3x. Soud I. stupně nejprve trestní stíhání obžalovaných zastavil, k odvolání státní zástupkyně odvolací soud usnesení soudu I. stupně zrušil, věc vrátil k dalšímu došetření. Následně soud I. stupně obžaloby obžalované zprostil a rozsudek soudu I. stupně byl ze strany odvolacího soudu zrušen, vrácen k dalšímu řízení pro nedostatečná skutková zjištění a další zprošťující rozsudek soudu I. stupně byl ze strany odvolacího soudu zrušen a trestní stíhání bylo zastaveno z důvodu promlčení. Ve věci shledala průtahy od dne 10. 3. 2011 do 3. 4. 2013 a od 2. 7. 2014 do 11. 9. 2015. Žalovaná dospěla k závěru, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívající v nepřiměřené délce trestního stíhání žalobce, avšak dospěla k závěru, že samotné konstatování porušení práva ve spojení se zastavením řízení z důvodu promlčení, je dostačující formou nápravy. Trestní stíhání bylo mj. zastaveno z důvodu promlčení trestního stíhání, avšak v něm se pokračuje, prohlásí-li obvinění do tří dnů od doby, kdy mu bylo usnesení o zastavení trestního stíhání oznámeno, že na projednání věci trvá. Smyslem ustanovení § 11 odst. 3, nyní v § 11 odst. 4 trestního řádu, je dát možnost obviněnému, jehož trestní stíhání bylo z uvedeného důvodu zastaveno, aby mohl pokračovat v trestním řízení a docílit popřípadě zprošťujícího rozsudku a tím své plné rehabilitace. Zastavení trestního stíhání z důvodu promlčení nastává, stejně jako je tomu v případech zastavení trestního stíhání z důvodu nepřiměřené délky, či důvodu amnestie pro obviněného, má ten příznivý následek, že již mu nemůže být uložen trest, a to dokonce ani v případě, že by trval na projednávání věci a byl shledán vinným dle ustanovení § 227 trestního řádu, přičemž žalobce navíc v této věci na projednání věci netrval. Byť důvodem promlčení trestní odpovědnosti a následného zastavení trestního stíhání, primárně není poskytnutí zadostiučnění za nemajetkovou újmu způsobenou obviněnému nepřiměřenou délkou trestního stíhání, neznamená to, že s ohledem na důsledky takového rozhodnutí, tj. nemožnost uložit trest, nemůže rozhodnutí o zastavení trestního stíhání formu zadostiučnění představovat – k tomu rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 1273/2014, a to ve spojení s konstatováním porušení

práva, které je základní a plnohodnotnou formou zadostiučinění. Konstatování porušení práva ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu jeho promlčení tak zásadně představuje pro poškozeného způsobilé, účinné a dostatečné zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou délkou trestního stíhání – k tomuto rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 843/2017. Žalobce sám netrval na projednání věci po vydání usnesení o zastavení trestního stíhání.

3. Soud má za prokázaný průběh řízení vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] a to tak, že usnesením Policie České republiky SKPV Správy Severočeského kraje, II. odbor – HK 1. odd. v Ústí nad Labem ČTS: [REDAKCE] ze dne 8. 3. 2006 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku podle ustanovení § 255a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákona, kterého se měl dopustit tím, že na podkladě výběrového řízení vyhlášeného dne 12. 4. 2005 statutárním městem [REDAKCE] dal na prodej 103 699 kusů akcií etc. Dne 15. 3. 2006 bylo usnesení doručeno žalobci. Dne 17. 3. 2006 proti němu podal žalobce stížnost, která byla dne 25. 4. 2006 pod č. j. [REDAKCE] zamítnuta. Žalobce odmítl vypovídat. Trestně stíháno bylo celkem 13 obžalovaných. Ve věci byl vypracován znalecký posudek dne 14. 10. 2005 a následně bylo zajišťováno značné množství důkazního materiálu, byly zjišťovány listiny k vývoji kurzu, objemů obchodů, emitenta akcií apod. Dne 30. 11. 2006 byla podána obžaloba u Krajského soudu v Ústí nad Labem, která byla vedena pod sp. zn. [REDAKCE] a Krajský soud v Ústí nad Labem pod č. j. [REDAKCE] na neveřejném zasedání dne 20. 5. 2008 trestní stíhání zastavil. Proti tomu byla podána stížnost ze strany státní zástupkyně dne 30. 5. 2008. Dne 18. 6. 2008 byl spis předložen Vrchnímu soudu v Praze, jako soudu odvolacímu, a ten pod č. j. [REDAKCE] usnesení, kterým bylo řízení zastaveno, zrušil a věc vrátil státnímu zástupci k dalšímu došetření. Následně byl vypracován nový znalecký posudek, který byl soudu předložen 30. 6. 2009. Nově byli obvinění a jejich právní zástupci vyzváni k možnosti prostudovat spis a dne 11. 8. 2009 ve věci byla podána nová obžaloba ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – ta byla vedena pod sp. zn. [REDAKCE]. Následovalo dne 10. 12. 2009 prodloužení pro nařízení hlavního líčení do 10. 3. 2010 pro velké množství nevyřízených věcí z předchozích let a stejně tak ještě dne 10. 6. 2010, 10. 9. 2010, 12. 10. 2010, a to až do dne 10. 3. 2011. Dne 3. 4. 2013 bylo nařízeno hlavní líčení na den 5. až 7. 6. 2013, k tomuto byli obesíláni obžalovaní. Následně hlavní líčení neproběhlo, bylo přeloženo na den 5. až 6. 9. 2013 s tím, že na něm mělo dojít k výsledku obžalovaných, všichni obžalovaní využili svého práva a odmítli vypovídat. Hlavní líčení pak bylo odloženo na den 3. až 4. 10. a 7. až 8. listopadu 2013. Jsou předvoláni svědci, je předložen znalecký posudek. Hlavní líčení dne 3. až 4. 10. 2013 se koná v nepřítomnosti všech obžalovaných, byli vyslechnuti svědci. Další hlavní líčení proběhlo dne 7. 11. 2013, na něm byl vyhlášen rozsudek jménem republiky, kdy byli obžalovaní obžaloby zproštěni. Dne 6. 1. 2014 státní zástupkyně podala odvolání v neprospěch obžalovaných a dne 5. 3. 2014 byl spis předložen vrchnímu soudu, ten usnesením č. j. [REDAKCE] zrušil rozhodnutí soudu I. stupně a věc vrátil k dalšímu řízení. Dne 16. 2. 2015 se táže státní zástupkyně soudu, kdy je možno očekávat další pokrok ve věci. Na den 6. až 7. ledna 2016 dne 11. 9. 2015 je nařízeno hlavní líčení. Dne 6. 1. 2016 ve věci proběhlo hlavní líčení, bylo odloženo na 19. až 20. 4. 2016, státní zástupkyně žádá o přeložení tohoto hlavního líčení z důvodu kolize, hlavní líčení je 16. 2. 2016 přeloženo na den 20 až 26. dubna 2016. Dne 25. dubna 2016 hlavní líčení proběhlo, byl na něm vyhlášen rozsudek jménem republiky, kterým byli obžalovaní obžaloby zproštěni. Státní zástupkyně podala odvolání, které doplnila dne 30. 1. 2018. Spis byl předložen dne 11. 6. 2018 Vrchnímu soudu v Praze a ten rozhodl pod č. j. [REDAKCE].

██████████ tak, že rozsudek soudu I. stupně zrušil a řízení zastavil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 15., 16. a 17. listopadu 2018.

4. Dále má soud za prokázané z listin založených ze strany žalobce, že toto trestní řízení bylo poměrně medializováno, a to na iDnes – ██████████ chodí 10 let k soudu kvůli prodeji akcií, nyní znovu; Soud zprostil obžaloby 13 ██████████. Nebyli bezohlední, řekl, opět zprávy iDnes. Dále o tom informoval i ██████████ deník – Členové současného i bývalého vedení města ██████████ stojí před soudem.
5. Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (zákon), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilych odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného. Možnost odškodnění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., s účinností od 27.4.2006 (§ 31a zákona). Byl tak naplněn závazek vyplývající z č. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Podle čl. 41 Úmluvy, jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo Protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přizná Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 Úmluvy z Evropského soudu pro lidská práva na vnitrostátní úroveň. Toto je obsaženo i v důvodové zprávě k čl. II zákona č. 160/2006 Sb. Z uvedených důvodů, má-li soud odškodňovat na vnitrostátní úrovni nemajetkovou újmu vzniklou porušením práva zakotveného již Úmluvou, jeho rozhodování vychází z kritérií ustavených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, a to tak aby výklad pojmu *přiměřenosti lhůty* k projednání a rozhodnutí věci odpovídal výkladu podávanému ESLP. Soud se tak zabýval délkou řízení ve smyslu judikatury ESLP s tím, že tato je nepřiměřená tehdy,

neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Soud posuzoval řízení s přihlédnutím ke všem okolnostem jako celek (rozsudek Soudu ve věci Slezák a ostatní proti České republice ze dne 11.10.2005, § 36). I v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení přesto jeví nepřiměřeně dlouhou

6. Soud má za prokázaný skutkový stav shodně s popisem průběhu řízení, vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE]

7. Co se týká právního hodnocení, soud se zabýval, zdali v řízení, vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] došlo k nesprávnému úřednímu postupu dle ustanovení § 13 zákona 82/98 Sb., spočívajícím v nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Soud posuzoval celkovou délku a průběh řízení vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] optikou ustanovení § 31a odst. 3 zákona 82/98 Sb., a stanoviska Nejvyššího soudu Cjpn 206/2010. Rozhodné období, které soud posuzoval, **bylo období, které vytyčil sám žalobce jasně v žalobě, a to období 12 let a 7 měsíců**, období od vydání usnesení o zahájení trestního řízení žalobce, a to do měsíce vyhlášení usnesení Vrchního soudu v Praze, kterým tento soud řízení zastavil (byť soud i žalovaná shledali řízení ještě o jeden měsíc delší, a to z důvodu doručení konečného rozhodnutí, má soud za to, že je vázán požadavky žalobce i jeho výpočty, a to v rozsahu 12 let a 7 měsíců). Toto období soud poměřoval hledisky přiměřenosti obdobných řízení a dospěl, stejně jako účastníci řízení, k závěru, že celková délka řízení byla nepřiměřená. Jednalo se o obecně o trestní řízení, trestní stíhání žalobce a dalších 13 spoluobviněných a následně spoluobžalovaných, kdy i Evropský soud pro lidská práva i konstantní judikatura spojuje s trestním stíháním poškozených, nutnost rychlého a účinného vyřešení takového řízení, a to tak, aby zde právě byl naplněn účel trestního stíhání a event. potom i účel trestu. Zároveň je nutné poukázat na skutečnost, že se u trestního řízení jedná o řízení, které zasahuje zásadně do osobní sféry žalobce, a to právě nejistotou ohledně výsledku tohoto řízení, které zásadním způsobem může ovlivnit život takto trestně stíhané osoby. Celková délka řízení 12 let a 7 měsíců je dle názoru soudu naprosto nepřiměřená, a to ke všem okolnostem daného případu, byť ve věci bylo stíháno 13 spoluobviněných a předmětem řízení byla zejména jejich činnost v rámci vedení a rozhodování o záležitostech města [REDAKCE]. Ani toto nemůže být omluvou pro takto nepřiměřenou délku řízení. Je nutné poukázat i na skutečnost, že řízení probíhalo poměrně nekoncentrovaně, byť byly v rámci přípravného řízení zajišťovány důkazy a důkazní prostředky, byl vypracován znalecký posudek, následně byla podána obžaloba, bylo ze strany soudu dospěno k závěru, že takto ukončené přípravné řízení není dostačující. Toto vedlo podání nové obžaloby, kdy však v rámci řízení u Krajského soudu v Ústí nad Labem, jako soudu I. stupně, bylo opakovaně zjišťováno, že se nejedná o trestný čin, který byl kladen obžalovaným za vinu. Následně došlo k tomu, že řízení trvalo tak dlouho, že došlo k promlčení trestního stíhání i žalobce. Právě tato skutečnost, že nebylo ve věci samé rozhodnuto o vině ani nevině obžalovaných, ale že trestní stíhání žalobce bylo zastaveno z důvodu jeho promlčení tohoto trestního stíhání, je jasným ukazatelem skutečnosti, že takovéto trestní stíhání trvalo takovou dobu, že i trestní řád spojuje s během doby zánik trestnosti činu, a to právě promlčením uvedeného trestního stíhání. Soud dospěl k závěru, že celková délka řízení byla nepřiměřená a byl tak způsoben nesprávný úřední postup dle ustanovení § 13 zákona 82/98 Sb., spočívající v nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Co se týká dalšího, soud zvažoval, zdali dostačujícím zadostiučiněním je samotné konstatování porušení práva ve spojení se

zastavením trestního stíhání, které vůči žalobci bylo vedeno z důvodu promlčení, tak jak toto navrhovala žalovaná. Soud v tomto směru dospěl k závěru, že samotné konstatování práva ve spojení se zastavení řízení z důvodu promlčení, není dostačující formou nápravy, a to vzhledem k celkové nepřiměřené délce řízení, kdy právě pouze v důsledku promlčení došlo k zastavení uvedeného trestního stíhání. Soud uvádí, že pakliže by dle tvrzení žalované, žalobce trval na pokračování v uvedeném trestním stíhání, potom by celková délka řízení byla ještě delší, než jaká byla doposud, a to délka přesahující 12 let a 7 měsíců. Vzhledem k tomu, že se jedná o požadavek žalobce na odškodnění za celkovou nepřiměřenou délku řízení, nikoliv za samotné vedení trestního stíhání z důvodu nezákonného rozhodnutí, má soud, že je irelevantní v tomto směru, jaký byl výsledek trestního stíhání tj. zdali byl, či nebyl shledán vinným z trestného činu, kterým byl za vinu obžalobou fakticky kladen. Navíc soud odkazuje na všechna rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, jako soudu I. stupně, který ve všech svých rozsudcích shledal obžalované, v tomto případě i žalobce, nevinnými a obžaloby je ve svých rozsudcích zprostil. V tomto směru potom nelze souhlasit s tvrzením žalované, že žalobce měl dále trvat na pokračování v řízení i po zastavení z důvodu promlčení, aby tak dosáhl jasného výsledku ohledně rozhodnutí ohledně viny a event. trestu, případně své nevinu. Soud dospěl k závěru, že je nutné vzniklou nemajetkovou odškodnit, a to v penězích, neboť zásah tak do osobnostní sféry žalobce v důsledku nepřiměřené délky řízení byl masivní a značný. Z tohoto důvodu soud dospěl k závěru, že je na místě i dle stanoviska Nejvyššího soudu Cpjn 206/2010 přiznat částku 17 000 Kč za jeden rok trvání řízení, za první dva roky částku poloviční, neboť i trestní stíhání nějakou dobu musí být fakticky vedeno, v rámci své přiměřenosti. Rozhodným obdobím soud shledal období, které vymezil sám žalobce, a to období 12 let a 7 měsíců. Celkem tak soud dospěl k částce 196 916 Kč. Tuto částku potom ještě poměřoval parametry nastavenými v ustanovení § 31a odst. 3 zákona 82/98 Sb. a dospěl k závěru, že je nutné snížit tuto částku o 40% z důvodu složitosti samotného řízení, když z přípravného řízení vyplývá značná obtížnost při shromažďování důkazů, a to i vzhledem k tomu, že všichni obžalovaní ve věci byli naprosto nečinní, stejně tak jako [REDAKCE] jako poškozený, odmítali vypovídat jak v přípravném řízení, tak potom i u hlavních líčení. Řízení bylo složité i z toho důvodu, že bylo nutné vyhotovovat znalecké posudky, vypořádat se se znaleckým posudkem, který byl předložen ze strany obžalovaných, a bylo nutné zjišťovat bankovní tajemství. I vzhledem k velkému množství obžalovaných i jejich právních zástupců potom samotné nařizování hlavního líčení potom bylo také obtížné po stránce procesní. Dále soud dospěl k závěru, že nicméně je na místě navýšit o 20% tuto částku z důvodu značného významu řízení pro žalobce. Jednalo se o trestní stíhání žalobce, a to ještě z důvodu výkonu jeho funkce u Města [REDAKCE], řízení bylo masivně medializováno, zasáhlo značným způsobem do osobnostní sféry žalobce. I samotná judikatura Evropského soudu pro lidská práva i soudu vnitrostátních, spojuje se samotným trestním stíháním již obecně zvýšený význam takového řízení pro jeho účastníky. Dále soud navýšil tuto částku o 20%, a to z důvodu právě liknavého postupu soudů, zejména Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ve věci způsobil značné průtahy, nebo vůbec orgánů činných v trestním řízení, a to již samotného státního zastupitelství, které podalo obžalobu, aniž by byly splněny předpoklady pro možné projednání takového případu, což je evidentní právě z usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. [REDAKCE], kterým řízení zastavil, Vrchní soud v Praze právě dne 30. 10. 2008 konstatoval pod č. j. [REDAKCE] že sice z dosud shromážděných důkazů vyplynulo, že obvinění při plnění důležité povinnosti opatrovat a spravovat cizí majetek si neopatřili veškeré materiály, avšak je nutné došetření, které přesahuje možnosti soudu a věc tak byla vrácena státnímu zástupci k došetření. Následně další liknavý postup vyplývá i z zpráv Krajského soudu v Ústí nad Labem, kdy je jasně ze zákona daná lhůta k nařizení hlavního líčení, která však byla

neustále prodlužována, a to 10. 3. 2010, opakovaně do 10. 3. 2011, avšak hlavní líčení bylo následně nařízeno až 3. 4. 2013, po více než třech letech od podání obžaloby. Ve věci potom opakovaně soud I. stupně rozhodoval, následně byl rozsudek I. stupně zrušen, byl opět vrácen k dalšímu řízení pro nedostatečná skutková zjištění a následně došlo k rozhodnutí ohledně zastavení řízení z důvodu promlčení. Co se týká počtu soudních soustav, řízení probíhalo na II. stupních soudní soustavy. Soud má za to, že se jedná o počet soudních soustav, který je naprosto přiměřený a není na místě snižovat procentuálně, nebo procentuálně moderovat tuto částku. Stejně tak účastníci nezpůsobili nepřiměřenou délku uvedeného trestního stíhání. Je faktem, že žalobce a všichni spoluobžalovaní odmítli jak v přípravném řízení, ta i u hlavního líčení vypovídat, jedná se však o postup, který je přímo zakotven v trestním řádu o taktiku v rámci procesní strategie, která je ze strany zákona předpokládána a je také v zákonech České republiky fakticky upravena. Pakliže je zde stát, jako veřejný žalobce, který shledává nutnost ochrany zájmů chráněného státem, v rámci trestního řízení, potom také jeho orgány jsou povinny z vlastní iniciativy a povinnosti shromažďovat a zjišťovat informace a důkazy k tomu, aby mohla být event. prokázána vina v rámci trestné činnosti, které je s obviněným dáváno za vinu. Za situace, kdy orgány státu takovéto podklady neměly, ani samotné odmítnutí a využití práva nevypovídat, nemůže být kladeno k tíži žalobce.

8. Žalovaná strana potom odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, a to sp. zn. 30Cdo 1273/2014 kde však toto rozhodnutí se netýká přímo obdobného případu, jako u žalobce, neboť v tomto případě trestní stíhání bylo zastaveno právě z důvodu již nepřiměřené délky řízení. Dalším rozhodnutí, na které žalovaná upozornila, bylo rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR č. j. 30Cdo 843/2017 ze dne 27. 2. 2019, kdy toto rozhodnutí je přílehlavé s tím, že se v něm hovoří, že byt' důvodem promlčení trestní odpovědnosti a následného zastavení trestního stíhání primárně není poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou obviněnému nepřiměřenou délkou jeho trestního stíhání, neznamená to, že právě s ohledem na důsledky takového rozhodnutí, tj. nemožnost uložit trest, nemůže rozhodnutí o zastavení trestního stíhání formu zadostiučinění představovat, což je citace z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 1273/2014, a to zejména ve spojení s konstatováním porušení práva, které je základní plnohodnotnou formou zadostiučinění. „Konstatování porušení práva ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu jeho promlčení tak zásadně představuje pro poškozeného způsobilé, účinné a dostatečné zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou délkou trestního stíhání a ještě jinou formou zadostiučinění lze vedle toho poškozenému přiznat, pokud se odškodnění, kterého se mu tak dostalo, s ohledem na konkrétní okolnosti případu, nejeví jako dostačující...“
9. Soud odkazuje na shora uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 843/2017 s tím, že dospěl k závěru, že právě v tomto konkrétním případě a s ohledem na konkrétní okolnosti případu, se samotné konstatování práva ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu jeho promlčení, se nejeví jako dostačující. U žalobce se jednalo o poměrně závažný trestný čin, pro který byl stíhán a který byl spojený i s výkonem jeho profese. Jednalo se o čin, který byl spojený i s politikou na regionální úrovni u žalobce, žalobce byl již vyššího věku. Celé trestní stíhání a zejména potom jeho délka zapůsobila právě v oblasti této jeho činnosti, neboť v důsledku trestního stíhání, které bylo masivně medializováno po dlouhou dobu cca 13 let, žalobce byl ostrakizován i ze strany médií, vzhledem k tomu, že se jednalo o regionální úroveň a byla zde široká povědomost o tom, že vůči žalobci je takovouto dobu vedeno trestní stíhání, žalobce se nemohl angažovat právě v politickém životě. Délka trestního stíhání jej připravila o možnost být volen i nadále, neboť došlo k odklonu jeho voličské základny. Celková délka řízení mu tak

znemožnila se aktivně zapojovat do politického života v aktivní roli. Nelze odhlédnout od situace, že média informovala veřejnost o samotném průběhu trestního stíhání a o běhu trestního stíhání právě pop celou jeho dobu, tj. po dobu cca 13 let a po celou tuto dobu se veřejnosti dostávalo informací ohledně skutečnosti, že proti žalobci je trestní stíhání stále vedeno, že žalobce nebyl obžaloby v žádném případě zproštěn. Soud tak dospěl k závěru, že vzhledem ke všem okolnostem případu je namístě přiznat zadostiučinění v penězích, jak je shora uvedeno, a to za situace, jaké by se dostalo, kdyby nedošlo k zastavení trestního stíhání v důsledku jeho promlčení.

10. Avšak soud dospěl k závěru, že právě v tomto případě je nutné zohlednit **všechny okolnosti** daného případu, a to právě i skutečnost, že **došlo k zastavení trestního stíhání z důvodu jeho promlčení** a soud tak dospěl k závěru, že za dané situace, pakliže již byl žalobce odškodněn v rámci samotného trestního stíhání, zastavením trestního stíhání v důsledku promlčení a dostalo se mu konstatování porušení práva, což i dle shora uvedené judikatury, je plně hodnotná forma zadostiučinění. Soud zkombinoval obě možná zadostiučinění, kterých se žalobci mohlo dostat, a dospěl k závěru, že právě z důvodu odškodnění formou zastavení řízení, je na místě takto vypočtenou částku zadostiučinění v penězích ponížít ještě o 50%, a to z toho důvodu, že právě těchto 50% odškodnění je představováno samotným zastavením promlčení trestního stíhání žalobce a konstatování porušení práva ve spojení s touto situací. Za situace, kdy soud dospěl k 100 % částce ve výši 196 916 Kč, při 50% ponížení se tak jedná o částku 98 458 Kč, kterou soud považuje jako částku, která je schopná plně reparovat vzniklou nemajetkovou újmu žalobce.
11. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 3 osř. Žalobce byl co do základu úspěšný. Soud mu přiznal právo na náhradu nákladů řízení ve výši 3 úkonů právní služby: příprava a převzetí á 3.100,-- Kč, písemné podání ve věci samé (žaloba) á 3.100,-- Kč, ústní jednání u OS Praha 2 konané dne 21.2.2020 á 3.100,-- Kč, **3x režijní paušál** dle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve výši á 300,-- Kč, celkem 900,-- Kč, **Cestovné** 1 x z Chomutova do Prahy a zpět (celkem 204 km/zpáteční jízdu) vykonané vozidlem AUDI ■■■ r.z. ■■■■■ zdvih. objem 3.993 ccm, průměrná spotřeba 9,6 litrů benzín 98 octanů/100 km, sazba základní náhrady za používání silničního motorového vozidla od 01.01.2020 dle § 1 písm. b) vyhl. 358/2019 Sb. činí 4,20 Kč/ 1 km, cena pohonné hmoty dle § 4 písm. b) vyhl. 463/2017 Sb. činí 36,-- Kč/1 litr, při ceně za 1 ujetý km 7,70 Kč, celkem 204 km (1x zpáteční cesta Chomutov – Praha – Chomutov) v celkové výši 1.570,80 Kč, **Ztráta času** za 6 půlhodin á 100,-- Kč, celkem 600,-- Kč, sestávající se z 1x jízda vykonaná dne 21.2.2020 za celkem šest půlhodin strávených na cestě z Chomutova – Prahy a zpět; **21% DPH** z výše uvedených položek, které představují v souhrnu částku 12.370,80 Kč, ve výši 2.597,90 Kč.

POUČENÍ: Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněný obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí.

Praha, dne 27. února 2020

JUDr. Ondřej Růžička v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Daniela Zdražilová